

ΗΡΙΤΙΚΗ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΘΕΑΤΡΙΚΟ ΤΜΗΜΑ
ΤΟΥ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

ΜΠΡΕΧΤ: «Ο κύκλος μέ τήν κιμωλία»

Τοῦ ΤΩΝ ΤΣΙΡΜΠΙΝΟΥ

Έχω καὶ ἄλλατε γράψει πῶς δπό τά δικά μας φοιτητικά χρόνια δινειρευμόμαστε τήν δημιουργίας ἐνδός φοιτητικού θεάτρου. Στά σκοτεινά χρόνια, τῆς χούντας κάτω ἀπό τήν γκογκούστερική κατοχή τῆς χώρας μας, μέ τούς ὄθλιους κι² ἀγράμματους τοποτηρητές τους, στούς πανεπιστημιακούς χώρους, μπρεστανούς μερικούς φοιτητές μέ ἔνα ταλαντούχο σκηνοθέτη, τὸν Νίκο Παρίκο, νά δώσουν μερικές παραστάσεις. Η παράσταση μάλιστα, τῆς «Ορέστειας» τοῦ Αἰσχύλου ἀποτελεῖ «γεγονός» καὶ θετική ὥποψη παρουσίαστης τῆς ἀρχαίας τραγωδίας. Ο κριτικός δέν εἶναι ὑποχρεωμένος νά γνωρίζῃ τίς διαφορές τῶν ὑπενθύμων τοῦ θεατρικού τμήματος τοῦ Πανεπιστημίου, διέπει μόνο τίς παραστάσεις καὶ τίς κρίνει. Δέν μπορώ, λοιπόν, νά μή θυμηθώ τήν παράσταση τῆς «Ορέστειας».

Ἐφέτος ξεκινάει μία νέα προσπάθεια —όπως γράφει τὸ πρόγραμμα— ποὺ στήριγμά της ἔχει τὴν ὅμαδική δουλειά τῶν φοιτητῶν - μελών τοῦ θεατρικοῦ τμήματος καὶ σκοπεύει στὸ θεμελίωμα ἐνδός σωτοῦ Φοιτητικοῦ Θεάτρου ποὺ θὰ ἐκφράζῃ τὸ φοιτητικό προσδευτικό κίνημα καλλιτεχνικά.

Ἐφέτος οἱ φοιτητὲς ὀνέδασαν έγα, ἀπό τὰ πιὸ ομηραντικά ἔργα τοῦ Μπρέχτ τὸν «Κύκλο μέ τὴν κιμωλία» ποὺ ὀναφέρεται, μὲ βάση ἐνα παλιὸ περσικὸ μυθό, στὸ δέσιμο τοῦ ἀγρότη μὲ τὴν γῆ του καὶ γενικά στὸν ἀγώνα τοῦ ἀγρότη νά μείνῃ κύριος στῇ γῆ του καὶ νά μπορῃ νά ζήσῃ αὐτὸς καὶ η φαρελιά του, χωρὶς καταπίεση, καὶ ἐκμετάλλευση.

Ανεξάρτητα ἀπό κάποια χαλαρότητα τῆς παραστάσεως, ἡ ἐπίτευξη τῆς ὅμαδος τοῦ Φοιτητικοῦ Θεάτρου είναι ομηραντική. Δόθηκαν σὲ δὴ τὴν ἔκταση τους οἱ δέσεις καὶ φάνηκαν ὅλοι αἱ στάχι τοῦ συγγραφέα καὶ οἱ μηνευτικοί, τοῦ φοιτητικοῦ βασικοῦ λίθεια καὶ πόθος τοὺς χαρακτήρες καὶ πρόβαλλαν τὶς καταστάσεις γι' αὐτὸ κι². Ἡ ἐπαρή τῆς παραστάσεως μὲ τὸ κοινὸ βριοκότον σὲ ὅμεση καὶ διαρκῆ ἐπαφή καὶ ἐπικοινωνία.

Δέν γνωρίζω τὸ δύναμτα τῶν ἐρμηνευτῶν, δέν μπορώ δῆμας νά μη ὀναφέρω τὴν φοιτητική ποὺ ἐρμηνευας τὸ ρόλο τῆς Γρούσας. Η ἐρμηνεία τῆς ἧταν δύσογη καὶ είχε τὰ γνωρίσματα τέλειας ἐπαγγελματικῆς ἐρμηνείας. Πρέπει ἀκόμα νά ὀναφέψω τοὺς φοιτητὲς ποὺ ἐρμηνευσαν

τοὺς ράλους τοῦ Αζμπάκ, τοῦ Αφροδίτη, τοῦ Χοντροπρίγκιπα καὶ τοῦ Τσόπτα.

Σημαντικό στοιχεῖο τῆς παράστασεως είναι ἡ μουσικὴ τοῦ Νίκου Μαμαγκάκη, δένεται μὲ τὰ μηνύματα τοῦ ἔργου, τὰ ἐκφράζει, τὰ υπογράμμιζει καὶ τονίζει τοὺς στόχους του. Τὰ ώραια μελωδικά τραγούδια είναι κείμενα ποιητικά ποὺ ἔχουν διασκευασθήση αἱσθίους τοῦ Ιάκωβου Καρπανέλλη καὶ ἐνῶ ἡ διασκευὴ ἔγινε μὲ κάποια ἀνεξαρτητα τὸν τοῦ Μπρέχτ, διατήροντας αὐτούσιο τὸ πνεύμα καὶ τὶς ἐννοίες τοῦ πρωτότυπου. Δέν παραλείκω νά τονίσω καὶ τὴν σωστή καὶ ἐκφραστική τοὺς ἀπόδοσης ἀπό τὴν Στέλλα Γαδδέη καὶ τὸν Σπύρο Σακκά. Πολὺ σωστή γιὰ τὴν ἐρμηνεία τοῦ Μπρέχτ η λιτότητα τῶν οκτηνικῶν καὶ τέλεια χαρακτηρισμένα στούς χαρακτήρες τῶν ρόλων τὰ κοστούμια ἀπό τὴν δημιουργό τοὺς «Αννα Νίκα».

Σημειώνω τὴν μαχητικὴ δημιλία ποὺ ἀπό τὴν παράσταση καὶ ἐπικράτησε διόρθη τὴν ωραία σημερινή παράσταση τοῦ κειμένου αὐτοῦ καὶ συμφωνῶ διτὶ χωρὶς περιστροφές καὶ παραπλανητικές ὀναβολές πρέπει νά φιχορηγηθῇ καὶ νά θυμηθῇ ἀπό τὴν Σύγκλητο τοῦ Πανεπιστημίου η ἐπομένη παράσταση μὲ τὸ ἔργο τῶν φοιτητῶν «1821» ἐνα λαϊκό πανηγύρι. Η Σύγκλητος δέν ἔχει κανένα δικαίωμα νά ἐλέγχῃ τὸ ρεπερτόριο καὶ πολὺ περισσότερο νά ἐπιδιώκῃ θέση λογοκριτοῦ.